

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl samosoudcem Janem Schneeweisem v právní věci

žalobce: **X. Y.**
zastoupený advokátem Mgr. Bc. Petrem Ptáčkem
se sídlem Májová 23, Cheb

proti

žalovanému: **Ministerstvo vnitra**
se sídlem Nad Štolou 3, Praha 7

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 20. 1. 2026, č. j. OAM-940/ZA-ZA11-ZA06-2025,

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci a napadené rozhodnutí

- 1. Žalobce se žalobou domáhal zrušení shora specifikovaného rozhodnutí (dále jen „**napadené rozhodnutí**“), jímž žalovaný rozhodl tak, že se žalobci azyl podle § 12 a § 13 zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „**zákon o azylu**“), neuděluje a že doplňkovou ochranu žalobci nelze udělit pro existenci důvodů podle § 15a téhož zákona.
- 2. V odůvodnění napadeného rozhodnutí žalovaný nejprve popsal, proč v případě žalobce nejsou splněny důvody pro udělení azylu uvedené v § 12 a § 13 zákona o azylu. Následně

Shodu s prvopisem potvrzuje I. V.

žalovaný dospěl k závěru, že žalobci nelze udělit ani doplňkovou ochranu, jelikož je namíste aplikace § 15a odst. 1 písm. b) zákona o azylu z důvodu, že žalobce spáchal vážný zločin. Pojem „vážný zločin“ ve smyslu posledně uvedeného ustanovení není příslušnými právními předpisy definován. S odkazem na rozsudek Nejvyššího správního soudu (dále jen „**NSS**“) ze dne 1. 2. 2017, č. j. 6 Azs 309/2016-28, žalovaný vysvětlil, že jeho vymezení nelze založit pouze na definici obsažené v zákoně č. 40/2009 Sb., trestním zákoníku (dále jen „**trestní zákoník**“), ale je třeba jej vykládat v kontextu směrnice Evropského parlamentu a Rady 2011/95/EU ze dne 13. prosince 2011 o normách, které musí splňovat státní příslušníci třetích zemí nebo osoby bez státní příslušnosti, aby mohli požívat mezinárodní ochrany, o jednotném statusu pro uprchlíky nebo osoby, které mají nárok na doplňkovou ochranu, a o obsahu poskytnuté ochrany (dále jen „**kvalifikační směrnice**“) a Úmluvy o právním postavení uprchlíků (dále jen „**Ženevská úmluva**“). Z judikatury Soudního dvora Evropské unie (dále jen „**SDEU**“) vyplývá, že vážný zločin musí dosahovat vysokého stupně závažnosti, přičemž posouzení musí být provedeno s přihlédnutím k okolnostem konkrétního případu, kdy v úvahu je třeba vzít (zejména) povahu činu, skutečně způsobenou škodu, povahu a výši trestu a otázku, zda je daný zločin obecně považovaný za závažný.

3. Pojem „vážný zločin“ tedy obecně nezahrnuje trestním zákoníkem vymezené přečiny, může však zahrnovat zločiny (a to nejen zvlášť závažné). Žalovaný je s ohledem na § 57 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „**správní řád**“), vázán rozsudkem Krajského soudu v Plzni ze dne 13. 2. 2020, č. j. X, jímž byl žalobce uznán vinným ze spáchání zvlášť závažného zločinu krádeže podle § 205 odst. 1 písm. b), odst. 4 písm. a), odst. 5 písm. a) trestního zákoníku a pokračujícího zvlášť závažného zločinu krádeže podle týchž ustanovení, za což byl odsouzen k úhrnnému trestu odnětí svobody v trvání sedmi let. Odvolání žalobce proti právě uvedenému rozsudku bylo zamítnuto usnesením Vrchního soudu v Praze ze dne 5. 8. 2020, č. j. X (rozsudek Krajského soudu v Plzni a usnesení Vrchního soudu v Praze dále jen jako „**trestní rozhodnutí**“).
4. Žalobce se činu, za nějž byl pravomocně odsouzen, dopustil dle svého vyjádření úmyslně. Sdělení žalobce v rámci řízení o jeho předchozích žádostech o mezinárodní ochranu, že se jeho spácháním snažil vyhnout vydání do Běloruska, je třeba považovat za dodatečné vysvětlení a snahu ospravedlnit úmyslné a protiprávní jednání v České republice. V době spáchání trestného činu měl žalobce v České republice status doplňkové ochrany, přesto se zde nezdráhal páchat úmyslnou trestnou činnost. Žalobce se k činu doznal, popsal charakter činnosti i jeho podíl na ní. Popsanou trestnou činnost žalobce prováděl dlouhodobě, v organizované skupině a tato byla plánovitá a koordinovaná, což zvyšuje její nebezpečnost pro společnost. Škoda, která je žalobci přičítána, překročila několik desítek milionů korun a byla v rozsudku označena za škodu velkého rozsahu. V případě žalobce se tedy vzhledem k povaze, rozsahu a společenské nebezpečnosti jedná o vážný zločin ve smyslu § 15a odst. 1 písm. b) zákona o azylu.

II. Obsah žaloby

5. V žalobě žalobce uvedl, že je občanem Běloruské republiky, kde byl 30. 7. 2010 vzat do vazby a opakovaně mučen a psychicky týrán v průběhu zinscenovaného trestního procesu. Nejprve byl jako nevinný soudem zproštěn obžaloby, nicméně Nejvyšší soud Běloruské republiky zprošťující rozhodnutí zrušil, rozhodl o opětovném vzetí žalobce do vazby a přikázal věc k projednání soudu v jiném složení (soudce, který žalobce zprostil obžaloby a kritizoval nezákonnosti, byl předčasně penzionován). Běloruský obhájce žalobce byl zbaven

Shodu s prvopisem potvrzuje I. V.

advokátní licence a sám obviněn a odsouzen. Žalobci nezbylo než uprchnout z Běloruska, pročež na něj byl vydán zatykač. Žalobce je manželem české občanky, se kterou trvale žije a aktivně se stará o její dvě děti. Nejbližší osobní vazby žalobce jsou v České republice, je plně integrován do české společnosti, má stabilní zaměstnání a ubytování a řádně plní své zákonné povinnosti. Před cca deseti lety se na území České republiky dopustil trestného činu, za nějž byl potrestán přísným trestem. K trestné činnosti byl nasmlouván z okruhu stejných osob, které mu pomohly uprchnout z Běloruska, kdy falešný pocit vděčnosti jej dovedl až k testu odnětí svobody. Ke svému podílu na trestné činnosti se žalobce před soudem doznal a svého jednání dosud lituje. Po dobu výkonu trestu byl žalobce mimořádně pozitivně hodnocen (čtyři pochvaly a čtyři kladné poznatky). Dne 10. 1. 2022 byl žalobce soudem podmíněně propuštěn z výkonu trestu. Následný probační dohled byl řádně realizován a na návrh Probační a mediační služby zrušen. Na základě rozhodnutí ministryně spravedlnosti žalobce nebyl vydán do Běloruska k trestnímu stíhání. Žalobce v průběhu správního řízení poukazoval na svůj řádný život. Nezískal přechodný pobyt ani doplňkovou ochranu v České republice a bude muset opustit její území. Přitom v zahraničí hrozí žalobci zatčení na základě mezinárodního (běloruského) zatykače a za předpokladu, že by byl do Běloruska vydán, také reálné odsouzení k trestu smrti.

6. S odkazem na čl. 17 odst. 1 písm. b) kvalifikační směrnice žalobce konstatoval, že žalovaný aplikoval § 15a odst. 1 písm. b) zákona o azylu mechanicky, aniž by řádně analyzoval pojem „vážný zločin“ v kontextu kvalifikační směrnice a rozhodovací činnosti SDEU. K tomu poukázal na rozsudky SDEU ve věcech C-402/22 a C-369/17. Je třeba posoudit závažnost dotčeného trestného činu na základě úplného přezkoumání všech okolností daného případu. Z další judikatury SDEU vyplývá, že samotná krádež není považována za „vážný“ či „zvlášť závažný“ zločin ve smyslu kvalifikační směrnice (jinak je tomu dle SDEU v případě krádeže např. ve spojení s vraždou či sexuálním násilím). Napadené rozhodnutí je v rozporu se zákonem, kvalifikační směrnicí, ústavně zaručenými právy žalobce a judikaturou SDEU. Žalobce se před více než deseti lety dopustil trestného činu krádeže a byl ohrožen horní hranicí trestní sazby deset let, šlo však o sazbu hypotetickou a skutečně uložený trest byl výrazně nižší, přičemž vzhledem k chování byl žalobce z výkonu trestu propuštěn po čtyřech letech.

III. Vyjádření žalovaného

7. Žalovaný ve vyjádření k žalobě soudu navrhl její zamítnutí. Odkázal na správní spis a odůvodnění napadeného rozhodnutí, které označil za souladné se zákonem a v podstatě shrnul vybrané části argumentace obsažené v jeho odůvodnění.

IV. Ústní jednání konané u Městského soudu v Praze

8. Při ústním jednání před soudem setrvali účastníci řízení na svých procesních stanoviscích.
9. Právní zástupce žalobce odkázal na písemné vyhotovení žaloby a uvedl, že žalobce je občanem Běloruské republiky, který byl v Běloruské republice dlouhodobě ve vazbě (od července 2010), přičemž zde byla opakovaně mučen, psychicky týrán a určitý čas strávil ve věznici KGB. V Běloruské republice, pakliže by se tam musel vrátit, jej nic dobrého nečeká. Žalobce byl v Běloruské republice obžalován, ale následně v roce 2012 byl zproštěn obžaloby. Vyšetřovací orgány zastrášovaly svědky, vkládaly do spisu falešné podklady a další ze spisu odebíraly. Rodina žalobce je vlastníkem rozsáhlého agropodniku, k jehož akcím se chtěla dostat vládnoucí klika. To se nepodařilo. Rozhodnutí, kterým byl žalobce zproštěn, bylo následně zrušeno Nejvyšším soudem Běloruské republiky a bylo přikázáno další

Shodu s prvopisem potvrzuje I. V.

projednání věci. Poté, co byl žalobce zproštěn obžaloby, byl jeho advokát zbaven licence a následně odsouzen. Soudce, který o věci rozhodoval, byl předčasně penzionován. Žalobci nezbylo nic jiného než uprchnout. V České republice žije žalobce již 12 let, jeho manželka je českou občankou a žalobce se stará o děti, které považuje za vlastní. Žalobce má v České republice obchodní společnost, řádně podniká a plní veškeré povinnosti. Důvodem neudělení doplňkové ochrany bylo, že se před 10 let dopustil trestného činu krádeže, která byla poměrně zásadní a žalobce byl odsouzen k relativně dlouhému odnětí svobody. Šlo o okruh osob, které mu pomohly utéct z Běloruska. Proti trestu žalobce (krom trestu vyhoštění) nebrojil. Nastoupil do výkonu trestu a byl velmi pozitivně hodnocen. Žalobce byl následně propuštěn a byla mu stanovena zkušební doba a probační dohled. Ten probíhal bez problémů a následně byl soudem zrušen. Žalobce zpočátku měl doplňkovou ochranu, o tu však s ohledem na trestnou činnost přišel. Jediným důvodem pro neudělení doplňkové ochrany je odsouzení žalobce pro krádež, tedy důvod dle § 15a zákona o azylu. Dle judikatury SDEU každý trestný čin není vážným zločinem. Krádež není považována za vážný zločin z pohledu kvalifikační směrnice (tím je vražda, případně spojená se sexuálním násilím a podobně). Žalobce uhradil veškeré náklady trestního řízení a do té doby se dopustil pouze dopravních přestupků. Rozhodnutí žalovaného je tedy v rozporu se zákonem, kvalifikační směrnicí a judikaturou SDEU. Skutečnost, že se žalobce před 10 lety dopustil krádeže by neměla být důvodem pro nepřiznání doplňkové ochrany. Trestní sazba 10 let, která žalobci v trestním řízení hrozila, byla hypotetická a žalobce byl propuštěn již po 4 letech. Nebude-li žalobci doplňková ochrana udělena, dostane se do pozice Toma Hankse ve filmu Terminál. Do Běloruska odcestovat nemůže, neboť mu tam hrozí trest smrti a nemůže ani nikam jít, protože je na něj stále platný mezinárodní zatykač, na jehož základě by mohl být do Běloruska vydán. Jistota toho, že se to nestane, neexistuje. Není tedy zřejmé, jak by měl žalobce v případě zamítnutí žaloby dále postupovat.

10. Žalovaný odkázal na vyjádření k žalobě a odůvodnění napadeného rozhodnutí. Žalobce se pokouší zlegalizovat svůj pobyt. V České republice spáchal trestnou činnost a jeho trestní minulost neukazuje, že by se správně integroval ve státě, v němž žádá o mezinárodní ochranu. Žalobce měl počítat s tím, jaké bude mít jeho jednání důsledky. Měl mít na paměti, že jde o trestnou činnost, zejména za situace, kdy se do ČR dostal nelegálně. Sám si svým jednáním přitíží.
11. Soud při jednání zamítl návrh žalobce na doplnění dokazování extradičním spisem, neboť jej nepovažoval za potřebný k posouzení žalobních námitek. K tomu zcela postačuje obsah žalovaným předloženého správního spisu.

V. Posouzení věci Městským soudem v Praze

12. Soud v rozsahu žalobních bodů, kterými je vázán [§ 75 odst. 2 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále jen „s. ř. s.“)], přezkoumal napadené rozhodnutí. Přitom vycházel ze skutkového a právního stavu ke dni vydání tohoto rozsudku, a to vzhledem k čl. 46 odst. 3 směrnice Evropského parlamentu a Rady 2013/32/EU ze dne 26. června 2013 o společných řízeních pro přiznávání a odnímání statusu mezinárodní ochrany.
13. Soud při přezkoumávání napadeného rozhodnutí vycházel z následující právní úpravy.

14. Podle § 15a odst. 1 písm. b) zákona o azylu doplňkovou ochranu nelze udělit, je-li důvodné podezření, že cizinec, který podal žádost o udělení mezinárodní ochrany, se dopustil vážného zločinu.
15. Podle čl. 17 odst. 1 písm. b) kvalifikační směrnice státní příslušník třetí země nebo osoba bez státní příslušnosti nemají nárok na doplňkovou ochranu, existují-li vážné důvody se domnívat, že se dopustili vážného zločinu.
16. Mezi stranami je spor o tom, zda byly v případě žalobce naplněny podmínky § 15a odst. 1 písm. b) zákona o azylu, tedy jestli žalovaný v souladu se zákonem rozhodl o neudělení doplňkové ochrany žalobci pro důvodné podezření, že se dopustil vážného zločinu.
17. Ze správního spisu soud zjistil následující pro posouzení věci významné skutečnosti.
18. Dne 19. 8. 2025 žalobce, státní příslušník Běloruské republiky, podal žalovanému žádost o udělení mezinárodní ochrany v České republice.
19. V rámci pohovoru konaného 25. 8. 2025 žalobce ke své minulé trestné činnosti v České republice uvedl, že šlo o krádeže zboží z kamionů. On sám nekradl, ale zlodějům pomáhal, byl spolupachatelem (např. pronajal zlodějům garáž či jim poskytoval auta). Vše zaplatil a nic nedluží.
20. Dle opisu z evidence rejstříku trestů fyzických osob a trestních rozhodnutí byl žalobce odsouzen za spáchání zvláště závažného zločinu krádeže podle § 205 odst. 1 písm. b), odst. 4 písm. a), odst. 5 písm. a) trestního zákoníku v tehdy rozhodném znění a pokračujícího zvláště závažného zločinu krádeže podle § 205 odst. 1 písm. b), odst. 4 písm. a, odst. 5 písm. a) trestního zákoníku v tehdy rozhodném znění, za což mu byl uložen nepodmíněný trest odnětí svobody ve výměře sedmi let a trest propadnutí věci (uložen byl i trest vyhoštění, ten však byl k dovolání žalobce Nejvyšším soudem zrušen). Dne 10. 1. 2022 byl žalobce z trestu odnětí svobody podmíněně propuštěn se zkušební dobou do 10. 1. 2028 s dohledem, dohled byl zrušen 3. 5. 2024.
21. Úvodem soud podotýká, že smyslem vylučujících klauzulí § 15a odst. 1 písm. b) zákona o azylu ve spojení s čl. 17 odst. 1 písm. b) kvalifikační směrnice je neumožnit poskytnutí mezinárodní ochrany těm osobám, které jí nejsou hodny, protože se dopustily natolik závažných činů, že si jejich pachatelé mezinárodní ochranu nezaslouží. K namítané nesprávné aplikaci § 15a odst. 1 písm. b) zákona o azylu, a tedy k neudělení doplňkové ochrany z tohoto důvodu, je primárně třeba zvážit, zda lze trestný čin, pro nějž byl žalobce pravomocně odsouzen, podřadit pod pojem „vážný zločin“.
22. Jde-li o existenci důvodů pro vyloučení žadatele z doplňkové ochrany pro spáchání vážného zločinu, judikatura klade důraz zejména na individuální posouzení případu. Příslušný orgán dotyčného členského státu může použít důvod pro vyloučení teprve poté, co pro každý jednotlivý případ provede posouzení jemu známých konkrétních skutečností. NSS v rozsudku ze dne 1. 2. 2017, č. j. 6 Azs 309/2016-28, č. 3546/2017 Sb. NSS, jednak vysvětlil, že pojem „vážný zločin“ ve smyslu § 15a odst. 1 písm. b) zákona o azylu je třeba vykládat ve světle kvalifikační směrnice a Ženevské úmluvy a nelze jej ztotožňovat s pojmem zvláště závažný zločin podle § 14 odst. 3 trestního zákoníku (jak uvedl i žalovaný), jednak ve vztahu ke konkrétně řešenému případu (aniž by šlo o obecný návod) demonstrativně vymezil okolnosti, které mají relevanci pro hodnocení závažnosti zločinu: *„ačkoli může být kvalifikace činu z hlediska terminologie trestního práva jedním z kritérií, ke kterým je žalovaný povinen*

přihlédnout (jakkoli kritériem výchozím), z hlediska požadavku souladnosti rozhodnutí o mezinárodní ochraně s kvalifikační směrnicí nemůže být jediným. V kontextu případu stěžovatele budou dalšími okolnostmi, které je třeba vzít v úvahu, povaha a závažnost činu spáchaného stěžovatelem a v souvislosti s ní výše uloženého trestu, míra účasti stěžovatele na trestné činnosti, skutečnost, že nedošlo k dokonání trestného činu (včetně příčiny, proč se tak nestalo) či skutečnost, že stěžovatel již trest odnětí svobody vykonal.“ NSS přitom vyšel z publikace Příručka k postupům pro určování právního postavení uprchlíků a vybraná doporučení UNHCR z oblasti mezinárodní ochrany vydané Úřadem vysokého komisaře OSN pro uprchlíky a ze stanoviska generálního advokáta ke spojeným věcem C-57/09 a C-101/09, *Spolková republika Německo proti B a D*, řešeným u SDEU (pro stručnost soud odkazuje na odst. 10 až 15 odůvodnění výše citovaného rozsudku NSS, přičemž se závěry a východisky v nich obsaženými a převzatými ustálenou judikaturou správních soudů se soud i pro účely nyní řešeného případu ztotožňuje). K obdobným závěrům ve vztahu k výkladu čl. 17 odst. 1 písm. b) kvalifikační směrnice dospěl i SDEU v rozsudku ve věci C-369/17, *Shajin Ahmed* (ten je pro nynější případ přílehavější než žalobcem zmiňovaná věc C-402/22, která se vztahovala k čl. 14 odst. 4 písm. b) kvalifikační směrnice). Právě uvedených východisek si evidentně byl vědom i žalovaný, neboť jejich podstatu zmínil v odůvodnění napadeného rozhodnutí. Obecně řečeno bylo na žalovaném, aby posoudil závažnost zločinu ve světle všech polehčujících a přitěžujících okolností a rovněž všech dalších relevantních subjektivních nebo objektivních okolností, ať již nastaly před činem nebo po něm.

23. Z odůvodnění napadeného rozhodnutí je zřejmé, že žalovaný spatřoval vážný zločin v trestné činnosti žalobce vyplývající z trestních rozhodnutí. Vzhledem k nim nelze pochybovat o tom, že je dáno více než důvodné podezření, že se žalobce dopustil trestné činnosti. Zbývá posoudit, zda ji lze kvalifikovat jako vážný zločin. V čem spočívala již Městský soud v Praze, vycházejí z obsahu trestních rozhodnutí, shrnul a hodnotil v rozsudku ze dne 9. 9. 2025, č. j. 4 A 32/2025-53, v němž uvedl, že žalobce byl „uznán vinným v bodě 1) výroku o vině zvlášť závažným zločinem krádeže podle § 205 odst. 1 písm. b), odst. 4 písm. a), odst. 5 písm. a) trestního zákoníku a v bodech 2) – 5) výroku o vině pokračujícím zvlášť závažným zločinem krádeže podle § 205 odst. 1 písm. b), odst. 4 písm. a), odst. 5 písm. a) trestního zákoníku, kterých se dopustil zčásti sám a zčásti ve spolupachatelství (vždy však společně po předchozím naplánování s dalšími osobami – pozn. soudu). Trestné činnosti se dopouštěl v letech 2015 a 2016, tedy v období dvou let, nešlo o jednorázové jednání. Spočívala v účasti na pěti vloupáních do návěsů kamionů převážející zboží na území ČR a Belgie, odcizování tohoto zboží a jeho následném prodeji v tuzemsku i zahraničí. To vše v rámci organizované skupiny pachatelů, žalobce se této činnosti dopouštěl po předchozím uvážení, motivem byla ziskuchtivost, byla způsobena škoda velkého rozsahu. Žalobce byl vůdčí osobou dílčí skupiny spolupachatelů, kterým účast ve skupině nabídl, zaškolil je a trénoval, na místě činu je pak i řídil. K trestné činnosti poskytl i materiální podporu, zejména tři vozidla ve vlastnictví obchodní společnosti, jíž je žalobce jediným společníkem i jednatelem, následně žalobce řídil i uschovávání odcizeného zboží, jeho rozprodej a rozdělení zisku, používali i rušičku GPS. Trestní soud jako polehčující okolnosti shledal, že před tímto odsouzením nespáchal trestný čin a napomáhal k objasnění jeho trestné činnosti. Jednalo se tak o velice závažnou úmyslnou trestnou činnost, která byla podle trestního zákoníku kvalifikována jako zvlášť závažný zločin. Nejednalo se o jednorázový prohřešek, žalobce se trestné činnosti dopouštěl opakovaně v rozmezí dvou let, během nichž se dopustil 5 útoků. O závažnosti pak svědčí i to, že 4 z 5 útoků by i samostatně naplňovaly skutkovou podstatu zvlášť závažného zločinu a útoky byla způsobena škoda v řádech desítek milionů korun. Žalobce se navíc na trestné činnosti podílel v rámci organizované skupiny,

Shodu s prvopisem potvrzuje I. V.

v níž měl dílčí vůdčí roli, a trestnou činnost tak organizoval. Trestní soud za přítěžující okolnost shledal i to, že žalobce k trestné činnosti skupiny propůjčoval auta ve vlastnictví společnosti, ve které je jediným společníkem i jednatelem. V žádném případě se nelze ztotožnit s žalobní námitkou, dle které se nejednalo o natolik závažné jednání, které by rozvracelo společenský řád. Je patrné, že se jednalo o trestnou činnost úmyslnou, závažnou, dlouhodobou, systematickou, páchanou v rámci organizované skupiny, kde měl žalobce vůdčí úlohu, žalobce se této trestné činnosti motivované ziskem dopouštěl přesto, že byl držitelem doplňkové ochrany a měl dostatečné příjmy ze svého podnikání. Tuto trestnou činnost nelze bagatelizovat tím, že se nejednalo o násilí, terorismus či drogovou trestnou činnost. Už samotná kvalifikace tohoto jednání jako zvlášť závažného zločinu totiž svědčí o opaku, přičemž mezi hodnoty chráněné trestním zákonem patří i ochrana vlastnictví a majetku (...) O závažnosti jednání svědčí i uložené tresty, a to zejména délka trestu odnětí svobody. Žalobce byl odsouzen k nepodmíněnému trestu odnětí svobody v trvání sedmi let, pro jehož výkon byl zařazen do věznice s ostrahou, dále byl odsouzen k trestu vyhoštění, který však byl následně zrušen, a trestu propadnutí věci.“

24. Soud v dané věci ve smyslu § 87e odst. 1 písm. f) zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „**zákon o pobytu cizinců**“), posuzoval, zda je dáno důvodné nebezpečí, že by žalobce mohl závažným způsobem narušit veřejný pořádek, nicméně právě citovaný popis a hodnocení povahy a závažnosti trestné činnosti žalobce soud shledává příslušným i pro účely nynějšího posuzování, zda jde o vážný zločin ve smyslu § 15a odst. 1 písm. b) zákona o azylu.
25. Soud považuje za rozhodné následující. Trestná činnost žalobce, za kterou byl v rámci trestního řízení soudem odsouzen, naplňovala definici zvlášť závažného zločinu dle trestního zákoníku (byť se podle citovaného rozsudku NSS a rozsudku SDEU ve věci C-369/17, *Shajin Ahmed*, nejedná o jediné kritérium, jde o kritérium hlavní), přičemž tato sestávala z pěti útoků (dvou trestných činů) v delším časovém období (tj. nešlo o jednorázovou činnost). Žalobce trestnou činnost spáchal jako aktivní člen organizované skupiny (dílčí vůdčí role a organizování, zjednání a zaškolení osob, materiální podpora) a následkem jeho činnosti byla škoda velkého rozsahu, čímž došlo k naplnění kvalifikované skutkové podstaty trestného činu krádeže (§ 205 odst. 4 písm. a), odst. 5 písm. a) trestního zákoníku v tehdy rozhodném znění). Ze strany žalobce se jednalo o trestnou činnost úmyslnou, závažnou, dlouhodobou, systematickou a činěnou ze ziskuchtivosti. Za závažný soud dále považuje rozsah způsobené škody, která v součtu zhruba padesát milionů korun, což výrazně přesahuje hranici pro škodu velkého rozsahu stanovenou trestním zákoníkem (značný rozsah spáchaného činu a naplnění kvalifikované skutkové podstaty zpravidla značí vážný zločin – srov. usnesení NSS ze dne 22. 8. 2019, č. j. 2 Azs 65/2018-31). Bez významu není ani skutečnost, že žalobce trestnou činnost spáchal ve státě (České republice), kde mu byla udělena doplňková ochrana, a kde by tudíž měl obzvláště dbát na dodržování právních předpisů. O vysoké závažnosti jednání žalobce svědčí také druh a délka trestu, kdy žalobci byl uložen nepodmíněný trest odnětí svobody v trvání sedmi let (tedy nejprísnejší druh trestu na relativně dlouhou dobu) a propadnutí věci, přičemž byl ohrožen vysokou trestní sazbou trestu odnětí svobody v rozmezí pět až deset let. Právě uvedené skutečnosti vedou soud k hodnocení, že se žalobce dopustil vážného zločinu ve smyslu § 15a odst. 1 písm. b) zákona o azylu.
26. V podobném duchu (ač stručně) posoudil závažnost trestné činnosti i žalovaný v napadeném rozhodnutí. Zřejmě přitom vycházel ze závěrů trestních rozhodnutí. Konstatoval, jaké trestné činnosti se žalobce dopustil a jaký trest mu byl uložen. Dále poukázal na skutečnost, že dle tvrzení žalobce šlo o úmyslné jednání; v době spáchaní měl v České republice udělenou

doplňkovou ochranu, a přesto se nezdráhal na jejím území páchat úmyslnou trestnou činnost; žalobce se k činu doznal; trestná činnost byla prováděna dlouhodobě, organizovanou skupinou, plánovitě a koordinovaně, což zvyšuje její nebezpečnost pro společnost; škoda překročila několik desítek milionů korun (byla velkého rozsahu). Uzavřel, že vzhledem k povaze, rozsahu a společenské nebezpečnosti se jedná o vážný zločin. Takové hodnocení soud považuje za souladné se zákonem i judikaturou, v dostatečné míře zohledňuje rozhodující konkrétní okolnosti žalobcova případu a závažnost jím spáchané trestné činnosti. Z právě uvedeného je nepochybné, že žalovaný své posouzení neuzavřel toliko na konstatování, že se žalobce dopustil zvláště závažného zločinu ve smyslu trestního zákoníku. Nešlo tedy o pouhou mechanickou aplikaci § 15 odst. 1 písm. b) zákona o azylu, jak se snažil tvrdit žalobce.

27. Žalovanému lze vytknout, že se v napadeném rozhodnutí nevěnoval tomu, že žalobce byl po výkonu části uloženého trestu odnětí svobody podmíněně propuštěn se zkušební dobou v délce šesti let s dohledem, přičemž dohled byl následně po více než dvou letech zrušen. Tyto skutečnosti vyplývají z opisu z evidence rejstříku trestů žalobce založeného ve správním spisu. Soud je nicméně ve srovnání s výše popsanou vysokou závažností trestné činnosti žalobce nepovažuje za natolik významné, aby mohly zvrátit vyhodnocení trestné činnosti žalobce jako vážného zločinu (v tomto kontextu jsou marginální). Plynutím času (k trestné činnosti došlo zhruba před deseti lety) ani následným postupem a chováním žalobce při realizaci trestu ještě podle soudu nebyla dostatečně oslabena vysoká závažnost spáchaného jednání. Tomu nasvědčuje i skutečnost, že žalobci stále běží zkušební doba jeho podmíněného propuštění, a to až do 10. 1. 2028. Opomenutí žalovaného tedy nemělo a nemohlo mít vliv na zákonnost (výroku) napadeného rozhodnutí.
28. Žalobce v žalobě nekonkrétně odkázal na judikaturu SDEU s tím, že samotná krádež (bez spojení např. s vraždou nebo sexuálním násilím) není považována za vážný zločin. Soud si žádné takové judikatury, která by a priori vylučovala hodnocení krádeže jako vážného zločinu ve smyslu čl. 17 odst. 1 písm. b) kvalifikační směrnice, není vědom a žalobce ani žádnou konkrétní, jíž by soud následně mohl zohlednit a vypořádat se s ní, neoznačil. Nadto soud na základě výše konkrétně zmíněné judikatury SDEU podotýká, že je třeba pokaždé zkoumat jedinečné okolnosti případu toho kterého žadatele a posouzení vážnosti zločinu je v tomto ohledu vysoce individuální. Soud souhlasí se závěrem, že „*trestné činy majetkové povahy obvykle nebudou spadat do kategorie „vážných zločinů“*“ (rozsudek NSS ze dne 31. 8. 2018, č. j. 3 Azs 284/2017-30). To ovšem neznamená, že majetková trestná činnost neobvykle závažná zejména svým rozsahem a způsobem provedení, jako je tomu v případě žalobce, nemůže představovat vážný zločin. Tomu odpovídá i závěr Ústavního soudu vyslovený v usnesení ze dne 31. 3. 2026, sp. zn. IV. ÚS 1018/25: „*Pokud stěžovatelka akcentuje stanovisko generálního advokáta Mengozziho ve věci Spolková republika Německo proti B a D ohledně výkladu pojmu „vážný zločin“, Ústavní soud zdůrazňuje, že z rozsudku v dané věci je zřejmé, že Soudní dvůr vymezil pouze obecná kritéria, na základě kterých je pojem „vážný zločin“ třeba vykládat. Nevymezil konkrétní typové trestné činy, které pod tento pojem spadají. I z dokumentu „Praktická příručka k vyloučení pro vážný (nepolitický) zločin“ (<https://www.euaa.europa.eu/publications/practical-guide-exclusion-serious-non-political-crimes>) Agentury Evropské unie pro otázky azylu, na který stěžovatelka odkazuje, přitom vyplývá, že pojem „vážný zločin“ nemusí zahrnovat pouze násilné trestné činy a může zahrnovat např. i finanční trestnou činnost (srov. strana 15 dokumentu).“ V tomto kontextu daná příručka uvádí, že hledisko způsobené újmy (škody) je zvláště relevantní právě u finanční trestné činnosti.*

Shodu s prvopisem potvrzuje I. V.

29. K žalobcem popisovanému trestnímu stíhání v Bělorusku a otázce jeho vydání soud podotýká, že tyto okolnosti nepovažuje pro posouzení vážného zločinu za daného kontextu za relevantní, jelikož nemají vliv (vztah) na hodnocení míry závažnosti žalobcem spáchané trestné činnosti. Podobně je tomu v případě popisovaných okolností žalobcova života v České republice. Tvrzení žalobce, že se trestné činnosti dopustil pro „*falešný pocit vděčnosti za pomoc s útekem z Běloruska*“, jak uvedl v žalobě, nebo aby nebyl vydán k trestnímu stíhání do Běloruska, jak uvedl v trestním řízení, soud nepovažuje vzhledem k výše popsanému zapojení a úloze žalobce při páčání trestné činnosti v rámci organizované skupiny (a k tvrzení žalobce, že osobám pomáhajícím mu s útekem z Běloruska zaplatil) za věrohodná a mající jakýkoli zmírňující efekt, spíše naopak. Nadto soud s ohledem na § 179 ve spojení s § 33 zákona o pobytu cizinců dodává, že automatickým důsledkem napadeného rozhodnutí nutně nemusí (při splnění zákonných podmínek) být vydání žalobce do Běloruska (k tomu zřejmě s ohledem na rozhodnutí ministryně spravedlnosti ze dne 21. 7. 2021, č.j. MSP-541/2017-MOT-T/59, nedojde) ani jeho nucené vycestování (viz usnesení NSS ze dne 7. 9. 2010, č. j. 4 Azs 60/2007-119).
30. Soud shrnuje, že žalovaný nepochybil, pokud vyhodnotil výše popsanou trestnou činnost žalobce jako vážný zločin ve smyslu § 15a odst. 1 písm. b) zákona o azylu a na tomto základě napadeným rozhodnutím neudělil azyl a vyslovil, že doplňkovou ochranu žalobci udělit nelze.
31. Soud vzhledem k výše uvedenému neshledal žalobu důvodnou, a proto ji prvním výrokem tohoto rozsudku podle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.
32. O nákladech řízení rozhodl soud druhým výrokem tohoto rozsudku podle § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalobce nebyl ve sporu úspěšný a procesně úspěšnému žalovanému žádné důvodně vynaložené náklady nad rámec jeho běžné činnosti nevznikly. Soud proto rozhodl, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud. Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie. Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha 26. května 2026

Mgr. Bc. Jan Schneeweis v. r.
samosoudce

Shodu s prvopisem potvrzuje I. V.